

קוריאנה

הזקן מסיאול

בהילחם הלויתנים, נאכלים דגי הרקק (פיתגם קוריאני).

קציני המטה של מפקדת או"ם, צבא הר-פובליקה העממית הקוריאנית וצבא המתנדבים הסיניים עמדו כפופים על מפות החזית ותצלומי האוויר, הכינו את הסיטות האחר רונות של קו שביתת-הנשק. בחוץ התלוצצו העונאים. אוריה כמעט עליזה אספה את בית המחצלות. אמנם, לאורך החזית עוד זעקו הפצועים, נאנחו הגוססים, קפאו ה-מתים, אולם שביתת-הנשק היתה קרובה.

רק איש אחד יכול היה עוד להפריע. בכיתו אשר בסיאול ישב סונג-מאן, האציל הקוריאני בן ה-78, הידוע בארצות המערב בשם המאונגלו סינגמן רי. עקשן, מרגיש ויציף, קרא הנשיא של הרפובליקה הקור-יאנית (הדרומית) כי האמריקאים בגדו בו, הקריבו את חלום מולדתו לאיחוד על מובה של פיוס פחוני.

אולם איש לא התחם עוד ברצינות אל הזקן. הלויתנים עמדו לסיים את מלחמתם, התעלמו מקיום דג-הרקק, וכי מה יכול היה לעשות? הצבא הדרום קוריאני ירה קלעים אמריקאיים, אבל שימורים אמריקאיים, לבש בגדים אמריקאיים. כלכלת הארץ כולה לא יכלה להתקיים אף יום אחד ללא תמיכת הדרום. המדינה כולה דמתה להיכל קל-פיוס. נשיפה קלה מן המה האמריקאית וזיתה מספיקה להפילו.

ממשלה בארון מתים. אולם האמרי-קאים, הבסוחים בעצמם, טעו בהערכת עוב-דה שאינה נמדדת בדולארים: אופיו של הקוריאני הקטן המקומט בסיאול.

סונג-מאן נולד וגדל כתלמידו של קונ-טויוס הגדול, פאציפיסט מובהק. הוא נש-אר פאציפיסט כשעונה במשך ששה חודשים בבית-סוהר קוריאני, שם נשברו אצבעותיו, נשרף עורו. הוא נשאר פאציפיסט כשניסה, לשוא, לשכנע את האמריקאים, לפני 50 שנה,

נסל לידינו את רסן השלטון כדבר מובן מאלי.

המשה כדורים לרובה. הוא לא עשה זאת בצורה שרכשה לו את אהדת דעת-הקהל המתקדמת בעולם.

יי סינג-מאן לא היה מעודו דמוקרט. הוא לא האמין כי הדמוקרטיה מועילה לארץ מפגרת ומסוכנת. משפחתו — משפחת יי-שלטה בקוריאנה משך 600 שנה, וסונג-מאן לא חשב ששיטותיה היו פסולות. הוא ניהל את המדינה כאילו היתה אחותו הפרטית, קיבל עצה רק מפי אדם אחד — אשתו פראנציסקה, אוסטרית, הצעירה ממנו ב-20 שנה, אותה נשא לאשה כשנפגש עמה לפני 29 שנה במושב חבר-הלאומים.

מטרה אחת היתה לו בחיים: לאחד את ארצו. ארץ זו, שבותרה באופן שרירותי לשניים על ידי הלויתנים הורים, לא יכלה להתקיים מחולקת. התעשייה היתה בצפון, מרבית המושלטה היתה בדרום. בעיני יי היתה המשלטה הצפון אספסוף בוגדני. הוא הטיף השכם והערב למלחמת-איחוד. האמרי-קאים, שחששו פן יגשים את איומיו, לא נתנו לחייליו אלא חמשה כדורים לרובה.

להתאבד לבד. לפני שיי יכול היה להנחית את מכתו על הצפון, ירדג עליו מכת הצפוניים, שחלמו, כמוהו, על איחוד הארץ — אולם תחת ממשלתם שלמה.

במלחמה נחרבה הארץ, סבלה כפי שסבלו ארצות מעטות מאז ימי הביניים. התקלאות נהרסה, מליונים נדדו בכבישים. אולם תחת פקודתו של יי קם צבא של חצי מליון חיילים, מניסים בקרב. היה מנוי וגמור אתו להפעיל צבא זה כדי להגשים, לפני שימות, את חלום חייו.

עם מותו של סטאלין התחלת התקפת השלום הקומוניסטית השתנה המצב כליל. שביתת-הנשק הפכה כמעט ודאית. גדמה ש' חלומו של יי ימות לפני יי עצמו.

לאמריקאים לא היה כל חשק להקריב את בניהם למין חלומי של זקן עקשן. המלחמה היתה בעיניהם תמיד, כדברי הרמטכיל ה-אמריקאי לשעבר, "המלחמה הלא-נכונה, כי שעה הלא-נכונה, נגד האויב הלא-נכון". הם הסתפקו בשביתת-נשק שתשאיר את המצב

הפגנה דרום-קוריאנית נגד שביתת-הנשק. חיזרוה מפני דגי דקק!

כפי שהיה לפני הפלישה הצפונית. יי רת, איים, התחנן. היו בידינו שני אמ-צעים כדי להפך את רצון הלויתנים. צבאו החזיק בשני שלישים מקו החזית, יכול היה להוסיף ולהילחם גם אחרי חתימת שבי-ת-הנשק. אולם היתה זאת דרך מסוכנת. צבא קוריאנה הדרומית לא יכול היה לנצח לבדו, אלא רק להתאבד לבדו.

קערה על פיה. הנשק השני היה פשוט יותר. הוא חולל השבוע סערה מי-סביב לכדור הארץ.

המכשול העיקרי לשביתת-נשק היה, משך שנתיים רצופות, גורלם של כמה אלפי שבו-יים צפוניים, ששוכנעו על-ידי שוביהם לב-גוד בממשלותיהם. האמריקאים הסכימו, כפי שרה, שבשניים אלה יישארו כלאים משך כמה חודשים אחרי שביתת הנשק, יימסרו לידי הדרו הנייטראלית, הצפוניים, שדרשו

מדכים משוחררים נארימאן, פארוק ופואר השני אל תחושו על חיות שוטות!

במרחב

מצרים

הנשיא בארמון המלך

בערבית, יש למלה "ראיס" פירושים רבים. בשפת השלטון והדיפלומטיה היא יכולה להתפרש כנשיא (של רפובליקה), בראש ממשלה, כמנהיג. האפשרות של אי-הבנה קטנה ביותר, מאחר שתמיד מופיע שמו של האיש שאילו מתייחס התואר יחד עם המלה. השבוע חוסלה גם אפשרות קטנה זו של אי-הבנה, כאשר היא נוגעת לליחה מוחמד נגיב. החל מה-18 ליוני יתאימו לו שלושת הפירושים של "ראיס".

במסכת-פאר הפך ראש הממשלה ומנהיג מצרים גם נשיא הרפובליקה הראשון. באר-מון עבדין, המפורסם והגדול שבארמונות פארוק, במרכז קהיר הבירה, שקיבל שם חדש, "ארמון הרפובליקה", הוכרז נגיב ל-נשיא. בחסדי אללה ולפי החלטה מיוחדת שלו ושל מועצת קציני ההפיכה, בדיוק 326 יום מאז נתנו אותם קצינים את הפקודה להקיף את הארמון האדיר ולעצור את פארוק.

המלך החד, המלוכה נשארה. עצם הכרות מצרים כרפובליקה, והשבוע נגיב כנשיאה הראשון לא הפתיע איש. האפתעה היחידה: שנגיב החליט לפעול לפני ה-27 ליולי, יום השנה הראשון להפיכה.

שינוי המשטר לא ישנה, למעשה, את מעמ-דו וסמכויותיו של נגיב. הוא ימשיך להיות סמל השלטון, האיש שבשמו תפעל ההפיכה. השינוי האמיתי הוא זה שיחול במעצמה של המשפחה המלכותית. למרות שפארוק הודח, הושאר לו תואר נסיך, לבנו הינוקה, פואר השני, הוענקה הזכות לשיב ולמלוך במצרים. אחיות המלך, הגרות כולן כמצרים, וכן בני-משפחה רבים, שפרו על תואריהם ועל מעמדם, המשיכו לקבל את הקיצבה הממ-שלחית כבימי מלוך פארוק. במשטר שניסה לרכוש את אהדת השכבות הדלות ולחסל את הפיאודליות, הייתה המשפחה המלכותית נקודת-משיכה טבעית לכל מתנגדי המשטר.

האומה פוקדת. אויביו של נגיב רבים עדיין וחזקים, בכל שטחי החיים בי-מצרים. אילו החזיר נגיב את המשטר הדי-מוקראטי כיום, היו אויבים אלה יכולים לגרום למפלתו המוחלטת, למרות האהדה האמיתית שרוב המכריע של האוכלוסיה נושא לו. כוחם של האפנדים ובעלי האחוזות טרם נשבר, אס-כי איש אינו קורא להם (ורשמית) ביי או באשא.

הם יודעים כי המשטר החדש תלוי עדיין במידה מסוימת ברצונם הטוב, ואין הם מהססים למתוח ביקורת ואף להתקישו גלוי יות. בחוגים רבים מתנהלים אף ניחושים אם לא הוקמה במצרים רשת מחתרלת להח-זרת פארוק.

נגיב יודע כי אפשרות זו מוחשית ביותר. לכן תפקידו הראשון של סלאח סאלם, הי-מגיור ששיכנע את הסודאנים לכרות ברית עם נגיב, ואשר מונה עתה לשר ההורכה הלאומית, היה ללחום באפשרות זו. הרוצים במשטר הישן הם כואבים הרוצים לשוב לחחה ולטרונן את הכבשות הסודאניות. תפקידו של כל מצרי נאמן הוא לחסלם. האימה פוקדת: אל תחושו על חיות טרף!

תחילה את החזרתם בכוח, הסכימו לפשרה. עוד לפני שהקצינים יכלו לשלוף את הע-טים הנובעים, הפך הזקן בסיאול את הקערה על פיה. צבאו, ששמר על מרבית מחנות השבויים, פתח פשוט את העשרים. כל חיילי הצפון שושעו אמונים ליי סונג-מאן יצאו לחופשי, הוסתרו בכתים פרטיים של אזרחי הדרום.

העולם היה מוכה תדהמה. בבירות השור-נות ניסו לנחש אם יגרום צעד זה להארכת המלחמה, להקרכת אלפי חיילים נוספים בי-שדות הקטל. דיפלומטים קיללו באופן הפשי (אם כי בחדרים-חורים) את הקוריאני המתנכר.

אולם בסתר ליבם הגישו כי מעשה זה של הזקן בן ה-78 היה סמל למשהו גדול: הנשיא השנוא, הריאקציוני, הרודני, הוכיח כי גם בשנת 1953 יכול עם קטן להמרוח את רצון שליטי העולם המפרנסים אותו. דג-הרקק, אם אך יש עוז בלבב יגאווה בי-נפשמ, יכולים להפך את פקודת הלויתנים.

גרמניה

הפסיכילוחאים

האזינו לקול הצבא הגרמני — תחנת אטלנטיק מדברת! "החיילים הגרמניים ששמי-עו מלים אלה, בסוף שנת 1944, אימצו את אוניהם. הם ידעו שעוד מעט ישמעו משהו מענין ומשעשע: תחנה מסתורית שהתיימרה להיות גרמנית, אך ספרה דברים מוזרים: פרטים אינטימיים על חי מנהיגי הרייך, הערות עוקצניות על פחדנותו של הצבא האיטלקי, עובדות על הסכסוכים בין מפקדי הצבא הגרמני לבין עצמם.

היה זה יום הלידה של נשק חדש. המומי-חיים קראו לו "מלחמה פסיכולוגית". למע-שה, היתה קיימת, בצורת עובר, מאז בריאת העולם. אולם עתה יצאה מרחם האם, קיבלה מעמד רשמי ועצמאי.

שבירת עמוד השדרה. הגנרלים של הנשק החדש לא ישבו על טאנקים, לא פקדו על סוללות של תותחים. עבודתם הצטמצמה במשרדים אפורים. אולם הנשק שהופקד בידיהם היה בעל כושר איום. והם ידעו זאת.

לא היתה זאת תעמולה רגילה. תחנת-אטלנטיק, ששכנה בלונדון, לא באה לשכנע את הגרמנים כי הם טועים, וכי הצדק עם האנגלים. היא לא התוכחה עם תורת הגזע, לא הרחיבה את הדיבכר אצל מעלות הדי-מוקרטיה.

הפסיכילוחאים רצו משהו אחר לגמרי. הם הבינו כי החברה החדישה בנויה על הסכמת כל אנשיה לכמה עקרונות קדושים. שבירת עקרונות אלה — נאמנות להנהגה, אימון הדדי, משמעת, כבוד לבעלי-בית — כמה כשבירת עמוד-השדרה של הגוף — חברתי. לא היה כלל צורך להשמיד בני-אדם או להרוס בתים. די היה לשבור את עמוד השדרה. בלעדיו הפכה החברה לאספסוף חסרי-שע.

בשלבים האחרונים של מלחמת העולם הי-שנה נחלה שיטה זו נצחונות מהזרים. היא לא היתה מסוגלת להכריע. אולם היא קיצרה את המלחמה. גרמה לכניעת צבאות שלמים, ללא ירית כדור.

אטום פסיכולוגי. עם גמר המלחמה הונחה הפסיכילוחים במקרה. טאנקים ואוי-ראים הצטלמו בעתונים המצוררים. לא היה מקום לתמונותיהם של קצינים מרכיבי מש- (המשך בעמוד 15)